

**PŘÍPAD
DÁRKOVÉ
KAZETY**

INNA ROTOVÁ

Inna Rottová

Inna Rottová vystudovala Strojní fakultu Vysoké školy textilní, obor konstrukce strojů a přístrojů provozu lehkého a textilního průmyslu, poté rok pracovala jako konstruktérka v Závodech textilního strojírenství a po přestěhování do Prahy působila ve Výzkumném stavu pro sdělovací techniku (VÚST).

V letech 1963–1971 byla učitelkou odborných předmětů na učňovské škole, poté (1971–1992) se živila jako tlumočnice a překladatelka na volné noze. Publikovala přes 400 povídek v různých časopisech a novinových přílohách. Vydala již přes 26 knih, které začaly vycházet od r. 1990. Až do roku 1998 publikovala pod jménem Mirovská, od r. 98 píše pod jménem Rottová (někdy taky Rott).

Případ dárkové kazety

Podivný případ vraždy popisuje autorka očima dvou žen - Martiny, mladé brigádnice v drogerii, a Sabiny, policejní vyšetřovatelky. Nedlouho před Vánocemi došlo v obyčejné malé drogerii k vraždě. Vedoucí prodejny byla nalezena zastřelená u pultu, na němž zůstala dárková kazeta. Žádné stopy po vloupání nebo krádeži policie neobjevila, nenašla ani zbraň. Podivný případ dostala na starost Sabina Hronová, bývalá houslistka a nyní úspěšná vyšetřovatelka. Postupně zjistila, že podezřelých, kteří oběť k smrti nenáviděli, je celá řada. Hezká vedoucí drogerie totiž ráda a s chutí ubližovala. Nesnášela spokojené a šťastné lidi. Jedny jen urazila, jiným narušila vztahy či poškodila zdraví, ale některým zničila celý život. Nakonec však na svou zálibu doplatila...

Inna Rottová

Případ dárkové kazety

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Inna Rottová c/o DILIA, 2015
© INDEART, 2015

www.indeart.cz
978-80-7519-040-6 (PDF)

MARTINA

1

„Ale já za to nemůžu!“ vykřikla jsem a probudila se. Vytřeštěně jsem zírala do tmy. Pak jsem si rozsvítila lampičku. Malý budík na nočním stolku ukazoval tři hodiny.

Zjistila jsem, že mám mokrou tvář. Brečela jsem ze spaní.

Zhasla jsem lampičku. Otočila jsem se. Zavřela jsem oči.

Najednou jsem seděla na posteli. Na podlaze ležela Malásková. Prudce se vztyčila.

„Nechám tě klidně spát,“ řekla, „ale musíš mi říct, kdo mě zabil.“

„Nevím.“

„Jak to že nevíš?“ Z ničeho nic se v její ruce objevila nějaká bombička s rozprašovačem. „Celý rok ho neumíš najít?“

„Ale já za to nemůžu!“ Snažila jsem se schovat pod deku, ale paní Malásková ji ze mě strhla.

„A kdo za to může?“

„Hledá ho policie!“

„A co ty?“

„Já za to nemůžu...“

„Já ti ukážu, že můžeš!“

„Ne! Nemůžu! Já za to opravdu nemůžu!“ křičela jsem. Vytrhla jsem ze šéfčiných rukou bombičku. Ta se ale proměnila v pistoli. Chtěla jsem vystřelit, ale uvědomila jsem si, že je to jen dřevěná hračka.

„Věřte mi. Já fakt za to nemůžu!“ vykřikla jsem zase a probudila se...

Budík ukazoval čtyři.

Cítila jsem, že už neusnu. Přemýšlela jsem. Proč se mi zase vrátil ten sen? Přece se mi o Květě Maláskové už dlouho nezdálo.

Od její smrti uplynul víc než rok. Ale ve snu se mi občas vracel ten okamžik, když jsem málem zakopla o její tělo.

Šéfka tehdy ležela zkroucená u prodejního pultu. A hned jsem nějak pochopila, že je mrtvá. I když jsem nikdy předtím žádnou mrtvolu neviděla. Jen v kině a v televizi.

Víc než rok jsem se snažila vymazat tu scénu z paměti.

Napřed to vůbec nešlo. Asi to bylo tím, že za mnou několikrát přišli policajti. První dva měsíce. Ale pak se už neobjevili. Snad už vypátrali vraha.

Zírala jsem do tmy a najednou jsem pochopila, proč se mi o Květě Maláskové zdálo. Právě včera jsem uvažovala, jestli bych se neměla zeptat, jak to pátrání dopadlo. Ale pak jsem si to rozmyslela. Není dobře na sebe policii zase upozorňovat.

2

Nejhorší byl ten první výslech.

Usadili mě v zadní místnosti. Vpředu v prodejně cvakal foťák. Bzučela kamera. V otevřených dveřích jsem občas zahlédla nějaké chlapy. Asi techniky. Něco vyměřovali. Prohledávali snad i panty odklápěcího pultu.

Rovnou přede mě se posadil muž v civilu. Dokonce si ke mně přisunul židli. Málem jsme se dotýkali koleny. Snad se mi i představil. Ale jeho jméno a hodnost jsem přeslechla.

Svou pozornost jsem soustředila na dívku v policejní uniformě, která se postavila vedle něj. Jako stráž. Nebo jako králův pobočník.

Byla asi stejně stará jako já. Snad o pár roků starší. Něco kolem pětadvaceti. Měla inteligentní obličej, zelené oči a černé vlasy. Uniforma na ní seděla jako cestovní kostýmek navržený pro nové módní trendy.

Byl tam ještě jeden uniformovaný policajt. Ten si mě moc nevšímal. Rozhlížel se kolem. Nejvíc ho zajímaly krabice narovnané u zdí.

„V kolik se to stalo?“ ptal se chlap v civilu.

„Před sedmou,“ odpověděla jsem.

Vyndala jsem si z kapsy mobil. Na displeji bylo půl desáté. Je to možné, že uplynulo jen něco málo přes dvě hodiny?

„V kolik zavíráte?“ ptal se, jako by to nevěděl.

„V sedm,“ řekla jsem.

„A výstřel jste zaslechla...?“

„Několik minut před zavřením.“

Vzpomněla jsem si, že v detektivkách má soudní lékař práci, aby určil dobu smrti. Tady i bez lékaře jim to můžu říct přesně na minutu. A je tu vůbec lékař? Asi ano.

Do hlavy mi lezly úplně zbytečné myšlenky. Najednou jsem si připadala jako v nějaké televizní inscenaci. Jen jsem nevěděla, jakou roli mi režisér přidělí. Svědkyně nebo podezřelý.

Dokonce mě napadlo, že by to mohla být docela slušná detektivka. Podezřelým tu bude kdekdo, ale objeví se nějaký bodrý detektiv, elegán a sympaťák, někdo jako Erbenův kapitán Exner, a přijde na to, že hezkou majitelku prodejny drogerie zabila její mladá brigádnice. Tudíž já.

Civil mi položil další otázku:

„Kde jste právě byla?“

Měla jsem matný dojem, že jsem už na tuhle otázku předtím odpovídala. Ale poslušně jsem řekla:

„Tady. Vzadu.“

„Co jste dělala?“

Musela jsem si vzpomenout.

„Asi jsem se převlíkala. Nebo...“

„Nebo?“

„Nebo jsem rozbalovala Rochera.“

„Co?“

Zelenooká černovláska v uniformě mu napověděla:

„Slečna myslí zboží značky Yves Rocher.“

Zase se mi úplně nevhodně vybavilo, co mi vyprávěla máma. Že prý dřív taková francouzská kosmetika byla k dostání jen v Tuzexu. A teď se běžně prodává v kdejaké drogerii. Včetně té naší, na konci malého sídliště ze začátku šedesátých let minulého století.

Na tom sídlišti stály první typy paneláků s převážně malými dvoupokojovými byty. Jiří mi vyprávěl, že se tu ještě několik let po přestěhování všichni topili v bahně. A pro každou maličkost museli jezdit přeplněným autobusem na konečnou tramvaje. Pak z konečné ve stejně nabitě elektrice až do centra. Do paneláku na sídlišti se před těmi skoro padesáti lety nastěhovaly mladé rodiny s malými dětmi. Jiřího dceři byl tehdy necelý rok.

Na tom sídlišti bydlel Jiřího kolega. Byl rozvedený, žil sám a většinu času pracoval v zahraničí.

Jiří měl od jeho bytu klíče. Aby se mu postaral o kytky a poštu. A kdyby prý náhodou potřeboval dočasný azyl, klidně v tom bytě může zůstat, jak dlouho chce. Jiřího kolega byl přesvědčen, že každý chlap občas zatouží po soukromí, útulku, tajném úkrytu, kam nikdo z jeho blízkých nesmí. A kam si může někoho přivést. Tím „někoho“ mínil přítelkyni nebo milenku.

Teď na tom sídlišti zbyli už jen důchodci. Takový mrňavý dvoupokojový byteček pro osamocené člověka nebo chudé důchodce je akorát.

Bylo to klidné sídliště. Ani lupiči prý o ty sídlištní penzisty neměli zájem.

Až do loňské vraždy...

3

„Jak těsně před sedmou?“ upřesňoval ten detektiv nebo kdo to vlastně byl.

„Asi patnáct nebo deset minut,“ uvedla jsem. Podívala jsem se na policistku.

„Určitě víte, že v té době v prodejně nikdo další nebyl?“ vložila se do toho.

Všimla jsem si, jak civilista po ní stříhl očima. Asi překročila své pravomoci.

„Určitě to nevím. Jen jsem zaslechla, že nějaký muž chtěl ukázat dárkovou kazetu,“ řekla jsem směrem k uniformované dívce. Budila ve mně větší důvěru než ten její šéf.

Má odpověď ho ale neuspokojila.

„Jak o ni požádal?“

„Normálně,“ pokrčila jsem rameny. Měla jsem nutkání tomu boдрému svalovci říct, že by neměl ztrácet čas tím vyptáváním a raději jít zločince chytat. Přece nemusí být daleko, když uplynuly jen dvě a půl hodiny.

Ale civil chtěl, abych upřesnila:

„Co znamená normálně?“

Pokusila jsem se napodobit lupičův hluboký hlas.

„Mohla byste mi ukázat dárkovou kazetu?“ zeptala jsem se skoro basem. „Tamtu...“ Uvědomila jsem si, že přece jen přeháním. Svým normálním hlasem jsem dodala: „Asi na tu kazetu ukázal.“

Ale můj herecký výkon detektiva zaujal.

„Poznala jste jeho hlas?“

„Vůbec ne,“ odpověděla jsem bez zaváhání.

„Mluvil česky nebo s cizím přízvukem?“

„Česky. Úplně normálně... Ruský přízvuk tedy určitě neměl,“ zdůraznila jsem.

„Odhadla byste, jestli patřil staršímu nebo mladšímu muži?“

Můj přednes asi nebyl dokonalý.

„Nevím. Hádala bych spíš na...“ chtěla jsem říct, že na mladšího, ale zas tak moc lhát jsem nechtěla, „tak středního věku...“

Detektivovi mé zaváhání neušlo.

„Nikoho známého vám nepřipomínal?“ zavrtal se do mne očima.

„Ne.“

„Nenapadá vás, komu by mohl patřit?“ opakoval tu stejnou otázku trochu jinak.

„Ne,“ odpověděla jsem jednoznačně.

Dostala jsem trochu strach, že prozradím, jak mi ten způsob výslechu leze na nervy. Ale zase z jiného hlediska jsem se kvůli těm otázkám už ovládla. Zmizela slabost v kolenou, podivné svírání v žaludku a tlak v hlavě.

Jenže civil se tvářil, že mi nevěří.

„Jste si jistá, že ten hlas nepatřil někomu z vašich známých?“

„Ano. Jsem si jistá,“ řekla jsem pevně.

Tu pevnost jsem asi trochu přehnala.

Koukl se na mě číhavě. Jako by zavěťřil, že neříkám pravdu.

Zavěťřil správně.

Hned jak jsem uslyšela: „Dobrý večer!“ se mi rozklepala kolena. Jiří! Doktor Jiří Kunc sebral odvahu a přišel do krámu. Přišel, aby se mi omluvil a řekl, že beze mě nedokáže žít, že se rozvede, že všechno a všechny opustí, že se vykašle na manželku, děti, vnoučata, majetek, že se mnou začne nový život, že...

Už jsem chtěla vpadnout do prodejny. Včas jsem se zarazila.

Muž, který měl Jiřího hlas, požádal o dárkovou kazetu.

Okamžitě jsem pochopila, že by Jiří na usmířenou dárkovou kazetu nekupoval.

Bylo mi do pláče.

Před půl rokem mi Jiří řekl, že se nesmíme scházet. Manželka mu pohrozila, že přijde o dům, veškerý majetek a prosperující hudební vydavatelství. Zřeknou se ho i jeho obě dospělé dcery a nikdy neuvidí svá vnoučata.

„Jak na nás přišla?“ nechápala jsem.

Byli jsme velmi opatrní. O našem vztahu přece nikdo nevěděl. Kromě mé matky, babičky a mé kamarádky a spolužačky Lucky. Ale mohla jsem

odpřísáhnout, že by to babička a matka nikomu neprozradily. Ani má kamarádka Lucka by to nikomu neřekla, i když nechápala, co vidím na postarším panu doktorovi a muzikologovi.

„Nemám ponětí, kdo jí to donesl,“ odpověděl zoufale.

„Asi nás někdo spolu zahlédl.“

„Není to vyloučeno,“ uznal. „Ale kdo?“

Oba jsme tehdy brečeli.

Na rozloučenou mi dal zlatý přívěsek – čtyřlístek a k němu řetízek.

Kdyby se ke mně rozhodl Jiří vrátit, určitě by mi zavolal. Nebo by mi poslal esemesku. Jeho dřívějšími nádhernými esemeskami byla paměť mého mobilu přeplněná. Prostě jsem je nedokázala smazat.

Ne, Jiří by do prodejny nepřišel.

Ten hluboký, mužně podmanivý hlas připomínající amerického zpěváka Kohena mohl patřit nějakému postaršímu chlapovi, který nutně potřeboval dát něco pod stromeček pro svou starou, o niž už dávno nestojí. Tedy pro manželku. Nebo taky možná tu kazetu kupoval pro tchyni, když má třeba ženu podstatně mladší, než je sám. Chybí mu fantazie a chuť si něco vymýšlet. Nejde mu o to, aby nějaké ženě udělal opravdu radost, chce jen splnit nepříjemnou, ale nezbytnou vánoční povinnost.

Jiří by své padesátileté manželce dárkovou kazetu určitě nedával. Snad nějaký šperk nebo výtvarné dílo.

Takže jsem byla skoro jistá, že to nebyl Jiřího hlas. Skoro...

Samozřejmě jsem na toho chlapa byla zvědavá. Jestli kromě hlasu se taky Jiřímu podobá.

Ale pak tím svým erotickým hlasem řekl tu podivnou větu, která mi trochu vyrazila dech. Hned nato se ozvala rána jako z bouchacích kuliček a takřka současně zvonkohra oznamující zavírání dveří.

Přesto se mi policii nechtělo prozradit, že ten hlas patřil muži, kterému by mohlo být přes padesát.

„Teď nám povězte, co se stalo potom,“ nařídil mi detektiv s přehnanou artikulací. Tak se mluví s nedoslýchavými a duševně zaostalými. „Myslím, co se stalo uvnitř v prodejně.“

Chvíli jsem mlčela.

Detektiv mi pomohl:

„Říkala jste, že jste slyšela, jak muž...“

„Ano. Slyšela jsem, jak ten chlap řekl: ‚Takové, jako jste vy, si nezaslouží, aby žily...‘“

„Překvapilo vás to?“

„No, udivilo mě to,“ použila jsem přesnější výraz.

„Proč?“

„Že to řekl tak slušně.“

„A vlastně spisovně,“ doplnila mě policistka.

„Tvrdíte tedy, že jste zaslechla výstřel,“ neptal se detektiv. Konstatoval.

„Ano. Snad.“

„Co to znamená – snad?“ policista v civilu se na mne podíval hodně přísně.

„No, napřed mi nedošlo, že je to výstřel. Byl to takový zvuk, jako když se práskne nafouknutým sáčkem,“ rozpovídala jsem se. „Znáte to?“

Po jeho tváři prolétl nepatrný úsměv. Hned vypadal sympatičtější.

„Do prodejny jste se nepodívala?“ zeptal se pořád ještě se stínem toho pousmání.

„Právě že ne,“ taky jsem se trochu usmála. Ale omluvně. „Pak mě ještě napadlo...“

„Ano? Co vás ještě napadlo?“ byl zvědavost sama.

„No, že tam vlezli kluci a hodili bouchací kuličku. Jen mi bylo divné, že Květa, totiž paní Malásková, ty kluky neseřve...“

„Takže jste se přece jen šla podívat?“

„Ano. Prostě, převlékla jsem se a šla jsem do prodejny říct paní Maláskové, že už jdu domů.“

„Viděla jste toho muže?“ Pořád stejná otázka.

„Ne,“ byla to stejná odpověď.

„Nezhlédla jste ho ani v okně?“

„Nezhlédla jsem ho ani skrz výlohu.“

„Takže jste přišla do prodejny,“ kývl k závěsu, který odděloval prodejnu od skladu, „a co jste dělala pak?“

Zase jsem pocítila nepříjemný tlak v žaludku.

„Já?“

„Ano – vy,“ řekl až podezřele klidně.

„Už si nepamatuju. Byl to šok, když jsem uviděla Květu, totiž paní Maláskovou, ležet a...“ Najednou se mi chtělo zvracet. Nadechla jsem se, vydechla a s přemáháním uzavřela: „Zavolala jsem sto padesát osmičku.“

„Ale nevolala jste hned,“ připomněl mi.

„Ne...“

„Proč?“

„Chtěla jsem volat záchranku. Ale nějak mi vypadlo číslo.“ Podívala jsem se na mobil. Můžu jim to na displeji ukázat. Bude tam i přesně čas, v kolik kam jsem volala.

„Hlásila jste loupežné přepadení. O tom, že paní vedoucí je mrtvá, jste se nezmínila...“ poznamenal detektiv. Jako by mi to vyčítal.

„Přece říkám, že mě hned nenapadlo, že je mrtvá,“ přiznala jsem popravdě.

Opravdu jsem v prvním okamžiku myslela, že Květa jen omdlela. Až když jsem se nad ni naklonila, uviděla krev a nehybné skelné oči, málem jsem taky ztratila vědomí.

„Tak proč jste volala policii a ne sto dvanáctku, kde by vás mohli spojit se záchrannou službou?“ zeptal se přísně.

Vzhlédla jsem překvapeně. Podle mě to byla úplně zbytečná otázka. Nebo mě snad podezírá, že...

„Nenapadlo mě to,“ pokrčila jsem rameny.

„V kolik že to přesně bylo?“ zeptal se zase. Už poněkolikáté. Snad mě chtěl splést. Anebo jen čekal, až technici prohlásí, že už skončili.

Kolem dokola mi pořád kladl stejné otázky. Sem tam zasáhla uniformovaná slečna.

Pak chtěli, abych zkontrolovala peníze v pokladně. Podle mě to měli udělat hned. Možná, že to už udělali, ale to mi ušlo. Zdálo se, že lupič neodnesl ani korunu. Jen tu nejdražší dárkovou kazetu. Na regálu jsem ji nenašla. Nebyla ani na pultu. Ten komplet s parfémem, toaletní vodou a mýdlem jsem nikde neviděla.

Ta dárková kazeta stála necelou tisícovku.

To je neuvěřitelné, že ten lupič zabil Maláskovou kvůli takové prkotině, pomyslela jsem si, když odnášeli tělo mé šéfky.

Snad jsem to řekla nahlas. Uniformovaná slečna vedle mě to tiše opakovala:

„Ano, je to neuvěřitelné. Pokud ta paní umřela opravdu jen kvůli kazetě.“

A v tom okamžiku zazvonil můj mobil. Na displeji se objevilo jen „NOVÝ HOVOR“.

„Haló!“ ozvala jsem se. „Haló! Haló!“

Odpovědělo mi ticho.

„Neodpovídá,“ postěžovala jsem si uniformované dívce.

„Tak zkuste zavolat zpátky. Přece tam máte číslo volajícího.“

Udělala jsem to.

Nikdo se neozýval.

„Ukažte,“ požádala policistka. Podívala se na displej. „Je to z budky,“ určila.

Dostala jsem hrozný strach. Co když to volal vrah, který se bojí, že jsem ho zahlédla? A teď půjde po mně.

V podstatě jsem dost zbabělá.

Druhý den jsem nevydržela a zavolala Jiřímu na mobil. Z telefonní budky. Aby se na jeho displeji neobjevilo mé číslo.

„Kunc,“ ohlásil se hned. Klidně a rozvážně.

Zavěsila jsem.

Stála jsem bezmocně v budce. Najednou se automat rozdrnčel.

Zírala jsem nechápavě na přístroj. Pak mi došlo, že Jiří volá na číslo, které se objevilo v jeho mobilu.

Tiše, skoro po špičkách, jako by mě mohl slyšet, jsem opustila budku.

Ještě několik metrů jsem slyšela, že telefon v budce pořád vyzvání.

5

Za několik dnů mě na chodbě fakulty zastavil asi třicetiletý muž. Byl sice v civilu, ale hned jsem v něm poznala policajta.

Docela mě to udivilo. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych jim řekla, kde a co studuju. A že jsem právě měla dělat zápočet z bezpečnostních zařízení v chemických provozech.

„Václav Lorenc, oddělení vražd,“ představil se.

Napadlo mě, že by se takové jméno spíš hodilo k umělci nebo politikovi než k policajtovi.

„Udělala jste zápočet?“ zeptal se, jako kdyby to bylo pro něho důležité. Když jsem přikývla, usmál se: „Gratuluju.“

Překvapeně jsem vzhledla.

„Dělal jsem strojařinu. Dva semestry,“ vysvětlil. „Pak jsem zběhl na práva.“

Změřila jsem si ho pohledem. Na doktora práv rozhodně nevypadal. Ale práva se snaží udělat kdejaký úředník. Absolventi práv jsou zaměstnání v jakémkoli oboru.

„Pojďte,“ ukázal mi k východu.

Šli jsme vedle sebe dlouhou chodbou. A zase mi kladl v podstatě stejné otázky: V kolik to přesně bylo? Mohl tam být ještě někdo? A jak s ním mluvila paní Malásková? Nezdálo se vám, že paní Malásková toho muže zná?

A tu se mi vybavil vysoký mužský, který se jednou v létě objevil v prodejně.

Vždycky sebejistá Květa se najednou vyplašila. „Musím honem na záchod,“ prohodila. „Obsloužíš ho,“ a zmizela.

Muž si mě nepokrytě prohlížel. Bylo to trochu nepříjemné. Ale byl velmi slušně oblečený. Dobře oholený. Přes rameno měl kameru. Dlouho si vybíral kartáčky na zuby, jeden si koupil a když odcházel, pořád se za mnou ohlížel.

Další den přišel zas. Květa si okamžitě potřebovala odskočit.

Tentokrát chtěl vodu po holení. Najednou se mě zeptal, co studuju. Asi usoudil, že jsem tu brigádně.

Objevil se i třetí den a má šéfka zase honem odběhla.

Muž mě požádal o zubní pastu. Když jsem od něj brala peníze, najednou jsem si všimla, že má v ruce malý mobil.

„Vy mě fotíte?“ došlo mi.

„Vadilo by ti... vám to?“

„Samozřejmě mi to vadí,“ řekla jsem pobouřeně.

„Tak promiňte.“

„Smažte to!“ rozkázala jsem.

„Jistě,“ neprotestoval.

Chtěla jsem ho požádat, aby mi ukázal, že snímek smazal. Ale uvědomila jsem si, že mi to klidně může odmítnout.

Nevěděla jsem, co mám dělat.

Neudělala jsem nic.

„Vy toho chlapa znáte?“ zeptala jsem se Květy, když se do prodejny vrátila.

„Ani ne.“

Bylo mi jasné, že lže.

„Kdo to je?“

„Přece ti říkám, že ho neznám.“

„Tak proč se ho bojíte?“

„Jak jsi na to přišla, že se ho bojím?“

„Že pokaždé utečete.“

„Nebojím se ho a neutíkám,“ prohlásila přísně. Jen ho nechávám, aby si tě pořádně prohlídl. Chodí sem kvůli tobě.“

„Kvůli mně?“ divila jsem se.

„Přece tě fotil, ne?“ prozradila, že mě ze zadní místnosti sledovala. „Příště si tě možná natočí.“

„Je to... filmař?“ plácla jsem a zastyděla se. Jako malá holka. Přece dneska má spousta lidí kameru a točí.

Ale má šéfka se rozesmála. „No vidíš, jak jsi ho odhalila.“ Najednou zvažněla. „Ale nikomu to neříkej. Hlavně ne své máti,“ řekla důrazně a obrátila se ke mně zády.

Z nějakého důvodu se o tom už nehodlala bavit. Přesto ve mně zůstal pocit, že tu něco nehraje.

Rozhodla jsem se, že až se tu příště ten filmař, nebo kdo to byl, objeví, hned se ho zeptám, o co mu jde.

Jenže žádné příště už nebylo. Do prodejny už nikdy nepřišel. Popravdě řečeno, cítila jsem trochu zklamání. Ale pak jsem ho pustila z hlavy.

6

Ted' jsem přece jen váhala, jestli mám nebo nemám Lorencovi o tom muži povědět.

Rozhodla jsem se, že nemám.

Na konci chodby jsem se málem srazila se sekretářkou katedry.

„Slečno Kaiserbachová, nějaký pán volal na katedru,“ spustila trochu udýchaně, „a ptal se, jestli jste byla ve škole a udělala zápočet.“

Pohlédla jsem na ni tázavě.

„Nějaký doktor Novák,“ odpověděla na mou nevyřčenou otázku a pokračovala: „Řekla jsem mu, že ano. Doufám, že je to pravda?“

„Ano.“ Otočila jsem se k Lorencovi: „Byl to někdo od vás?“

„Nevím,“ odpověděl zamyšleně. „Chtěl vědět ještě něco?“ obrátil se na sekretářku.

„Ne. Jen tohle. Poděkoval mi a zavěsil.“

Chtěla jsem poznamenat, že je to přímo dojemné, jak se policie stará o studijní úspěchy svých svědků. Nebo podezřelých.

Ale v přítomnosti sekretářky to samozřejmě nešlo.

Lorenc mě doprovodil k metru.

Cestou mi zase kladl pořád ty stejné otázky. Odpovídala jsem mu krátce – ano, ne.

Trochu jsem se styděla. Měla jsem dojem, že si nás na ulici každý všiml. Viděl, že kráčím vedle policajta.

Přišli jsme ke stanici metra. Chtěla jsem se s ním rozloučit. Dokonce jsem mu podala ruku.

„Slečno Martino,“ zadržel mou ruku ve své. „Můžete si vybrat. Buď teď spolu půjdeme k nám do kanceláře,“ koukl na mě skoro laskavě, abych ocenila, že neřekl na oddělení, ale takhle neutrálně – do kanceláře. „Anebo přijďte k nám zítra v jedenáct hodin.“

Žádné „dostavte se“, jako by mě zval jen na přátelskou návštěvu.

„Proč?“ zeptala jsem se hloupě.

„Musíme sepsat protokol. Tak půjdeme?“ navrhl.

„Ne... Raději zítra.“ Nechtělo se mi cestovat metrem s policejním doprovodem.

„Výborně,“ hned souhlasil. Asi taky netoužil setrvat v mé společnosti.
„Tady máte, kde mě najdete,“ podal mi předvolání. „Odevzdáte to na vrátnici.“

Vtom jsem si to rozmyslela.

„Ale zítra... vlastně musím na přednášky...“

„...a měla byste přece jen čas hned teď?“ nechával mě, abych se rozhodla.

Přikývla jsem.

Cestou metrem se mě vyptával, co ráda čtu. Vůbec se nedivil, když jsem mu řekla, že moderní americkou literaturu, včetně ženských spisovatelek, jako například Joyce Carol Oatesovou a Eriku Jongovou. Kupodivu věděl, o koho jde.

Vyslýchali mě necelou hodinu.

Kromě Lorence u toho seděl ještě mladý civil, který byl v drogerii. Nepochopila jsem, jestli je to Lorencův podřízený nebo naopak šéf. Nejspíš šéf, protože Lorenc ťukal do počítačové klávesnice.

Na střídačku opakovali stejné otázky jako předtím a já jsem stejně odpovídala. Jen se ještě zeptali, jestli znám bývalého muže Květy.

Neznala jsem ho.

A jestli taky znám jejího současného přítele.

Ani jsem nevěděla, že nějakého má.

Vypadali trochu zklamaně. Došlo jim, že o osobním životě své šéfky nevím nic.

Pak se ještě zeptali, jestli vím o někom, kdo ji hodně neměl rád. Přímo nenáviděl.

Řekla jsem, že nevím. Přece jim nebudu vykládat, že ji nesnášela má babička a matka.

Pak jsem si přečetla vytištěný protokol, podepsala jsem ho, Lorenc mě požádal, abych se mu ozvala, kdybych si na něco vzpomněla, doprovodil mě k východu a popřál mi hezký zbytek dne.